

Idealisten met een Bourgondische inslag

SWALMEN/ROERMOND Word je er gelukkiger van als je 10.000 euro per maand verdient? Menigeen zal echt niet lang hoeven nadenken over deze vraag. Maar stel hem eens aan Jeroen Steijlen. Of aan zijn partner Dorothy Derks. Want in een vroeger leven kwam die tien mille elke maand binnen in huize Steijlen. Ze hadden alles wat ze zich maar konden wensen. Een mooi huis, dure auto's, allerlei speeltjes, luxe vakanties, in materieel opzicht kwamen ze niets tekort. Maar, vroegen ze zich op een gegeven moment af, is dit nou echt wat we willen? En als we dit niet meer willen, wat willen we dan?

Want de prijs was hoog. Succesvol ondernemerschap brengt behalve een vet salaris ook een hoop stress met zich mee. De zaak overreind houden, de verantwoordelijkheid voor negentig salarissen die elke maand moeten worden opgehoest, slapeloze nachten... En daarom wendden Jeroen (46) en Dorothy (47) enkele jaren geleden radicaal de steven. Het werd een alternatieve versie van 'Ik vertrek' maar dan in eigen land. En nu wonen ze dik tevreden en met aanmerkelijk minder kopzorgen in een oude boerderij in Asselt samen met zes dak- en thuislozen die met vallen en opstaan hun leven weer op de rails willen krijgen. De enige privacy vinden Jeroen en Dorothy binnen de vier muren van hun slaapkamer. Voor de rest delen ze alles met hun huisgenoten. Want als ze iets hebben geleerd dan is het wel dat ze van deze manier van leven en werken gelukkiger zijn geworden. 'We zijn twee moderne idealisten. Zo wil ik wel oud worden', aldus Jeroen Steijlen.

Vroeger maakte hij fortuin in de glashandel, nu bestiert Jeroen de kringloopwinkel van Emmaus in Roermond en

verkopen hij en zijn mannen tweedehands spullen. Maar hij leidt geen tweedehands leven. Sinds Jeroen de knop omdraaide, heeft het bestaan van hem en Dorothy een gouden randje gekregen. In Roermond, op een steenworp afstand van de Action, verkopen ze tweedehands spullen en op boerderij Genoehof in het Swalmense buitengebied wonen en werken ze samen met mensen die om allerlei redenen een steuntje in de rug nodig hebben. Ze bieden dak- en thuislozen onderdak, eten en structuur in de hoop dat die 'straks' op eigen benen kunnen staan en het leven weer aankunnen. 'Emmaus betekent hoop', zegt Jeroen Steijlen. 'Dat zegt in feite genoeg. Hoop om je aan vast te klampen. Hoop om op termijn weer alleen verder te kunnen.' Jeroen en Dorothy treden hiermee in de voetsporen van abbé Pierre, grondlegger van de Emmausbeweging. De priester vroeg niet alleen aandacht voor het armoedeprobleem in Frankrijk en de rest van de wereld maar deed er ook daadwerkelijk iets aan. Hij ging de straat op te bedelen voor de allerarmsten. Ook zamelde hij tweedehands spullen in om die weer te verkopen.

Anno 2014 brengen de tien Emmausgemeenschappen in Nederland de filosofie van Abbé Pierre op hun eigen manier in praktijk. Weliswaar moderner en eigentijdser want Jeroen en Dorothy zijn van Brabantse afkomst en dan weet je het wel. 'Wij zijn twee flapdrollen die hun deur voor anderen openzetten', zegt Dorothy schertsend. Het is 'dus' gezellig in Genoehof. Maar op het gebied van drugs en drank wordt er weinig tot niets getolereerd, hoewel Jeroen zijn huisgenoten wel af en toe meeneemt naar de kroeg in Swalmen voor een pilsje. 'We willen ons hier niet verstoppen. Ik wil dat de buitenwacht weet wat wij hier doen.

Leo van der Ploeg (links) en Marc van der Rijk werken beiden in de kringloopwinkel van Emmaus in Roermond.

Wij bestaan immers bij de gratie van publieke draagkracht. Dat betekent dat ik open ben in de dingen die ik doe', legt hij uit. 'Ik praat met de dorpsraad in Swalmen. Ik praat met de gemeente Roermond. Ik praat met iedereen die de moeite neemt te willen weten wat wij hier doen.'

Jeroen en Dorothy kochten boerderij Genoehof voor het symbolische bedrag van één euro op voorwaarde dat de broodnodige restauratie van de grond komt. Die kost anderhalf miljoen euro. Hier van is al tweedeede binnen dankzij royale giften van de provincie en de gemeente Roermond. Fondsenwerving en een hypotheek moeten het resterende gat dichten. Over ruim een jaar moet Genoehof klaar zijn. 'En dat gaat lukken', zegt Jeroen Steijlen. 'Want wij geloven in onze droom. Wij maken dromen waar.' Straks

moet Genoehof onderdak bieden aan veertien dak- en thuislozen. De mensen die er nu verblijven, slapen in caravans die in stallingen gaan geparkeerd maar na de restauratie wonen en slapen ze in een apart deel van de boerderij zodat het Jeroen en Dorothy meer privacy krijgen. Het is de bedoeling dat in de boerderij een grote kringloopwinkel wordt ondergebracht. De vestiging in Roermond blijft gewoon bestaan. De winkel draait goed. 'Mensen weten ons te vinden. Wij hebben in Roermond een omgeving een grote gunfactor.'

De ervaring die Jeroen als zelfstandig ondernemer opdeed komt hem nu goed van pas. 'De maandelijkse lasten belopen zo'n 20.000 euro. Ik ben nog nooit zoveel ondernemer geweest als nu.' Maar minstens zo belangrijk is dat Dorothy en Jeroen mensen helpen die bereid zijn om weer iets van hun leven te maken. En dat soms iemand bijt in de hand die naar hem wordt uitgestoken, tja, dat hoort bij het vrijwilligerswerk dat ze doen. Jeroen: 'Mensen wonen hier op basis van vertrouwen. Heel af en toe wordt dat vertrouwen beschaamd. Op zekere dag

was mijn auto weg. Later werd die teruggevonden in Zuid-Spanje. Jammer dan. Maar we kunnen ons niet wapenen tegen dit soort incidenten. We hebben geen andere keuze dan mensen te vertrouwen. Want als ik elk kwartje hier in huis moet gaan verstoppen dan kunnen we beter gelijk mee ophouden. Ooit vroeg Dorothy aan mij: als je van mij houdt, dan volg je mij naar Emmaus. Die keuze heb ik gemaakt. En ik heb er geen moment spijt van gehad.'

Peter Hamans

'Een Audi onder m'n kont is niet meer belangrijk'

Als je hem vraagt naar zijn kinderen dan zegt Leo van der Ploeg (53) dat ze hem waarschijnlijk een klootzak vinden. 'En gelijk hebben ze. Ik schaam me'. Leo woont nu negen maanden bij Emmaus in Swalmen en langzaam begint zijn leven weer positieve contouren te krijgen. Hij was werkzaam in de administratieve sector, scheidde in 2003 en twee jaar geleden liep zijn nieuwe relatie op de klippen. Zeven weken leefde hij op straat maar hij hoefde godzijdank geen eten te stelen omdat hij nog een beetje financiële reserve had. Nu werkt hij als klusjesman bij Emmaus. Zodoende krijgt hij weer wat levensritme. Zijn missie? 'Een eigen woning en een nieuwe relatie. Dat gaat me lukken.'

Marc van der Rijk (32) had het allemaal best voor elkaar. Hij was schipper, getrouwd en pas vader geworden toen zijn moeder plotseling stierf. Marc kreeg een burn-out en zijn vrouw verliet hem mét zijn dochtertje. Hij heeft zijn kind al ruim twee jaar niet meer gezien. Marc raakte van de regen in de drup. Hij bouwde een flinke schuldenlast op en ging blowen. Na kort bij Moveoo te hebben gewoond, probeert hij nu op eigen benen te staan bij Emmaus. Hier krijgt hij naar eigen zeggen meer kansen om zich te ontplooiën. 'Als ik 's ochtends opsta, heb ik weer een doel voor ogen.'

Paul (35) belandde na zijn hbo-opleiding in de arbeidsbemiddeling. Een prima baan met ene dito salaris. Maar hij raakte gokverslaafd en bouwde een puinhoop in de vorm van een fikse schuldenlast, zo'n 30 mille, op. Jarenlang leefde hij als een spookburger die nergens stond ingeschreven. Tot de schuldeisers hem te pakken kregen. Nu wil hij via Emmaus de weg terug naar boven vinden. Paul werkt als verkoper in de kringloopwinkel en dat gaat hem goed af. Hij heeft in ieder geval leren relativeren. 'Een Audi onder m'n kont vind ik niet meer belangrijk', zegt hij.

Rogier (25) woont bij Mensana in Roermond maar werkt enkele dagdelen bij de kringloopwinkel van Emmaus. Toen hij 14 was, overleed een van zijn ouders. Dat hakte er stevig in. Een verkeerde studiekeuze en een huisuitzetting deden de rest. Rogier zegt moeite met autoriteit te hebben maar heeft tot nu toe bij Emmaus zijn draai gevonden. 'Ik zat de hele dag op mijn kamer niets te doen. Nu heb ik leuke collega's en een leuke werksfeer. Dat is heel erg belangrijk voor mij.'

Dorothy Derks en Jeroen Steijlen in hun boerderij in Asselt.

Foto's: Peter Hamans